

ЩОБ БУТИ і вважати себе народом, треба пам'ятати своє коріння, адже без нього немає нації, немає культури, немає народу.

І саме одним із відгалужень цього міцного коріння, яке живить нас, українців, і не дає забути, хто ми і чий батьків діти, є фольклор — народна мудрість, народне знання. У фольклорі відбито моральну структуру нашого народу, його історичну дійсність.

Українська земля багата та щедра талантами. Джерела народної творчості не змінюють доти, доки будуть жити співучі, працелюбні, щедрої душі люди. І саме про таких добрих людей я веду розмову. Це учасники уголецького фольклорного ансамблю «Калина». Саме для них, Ніни Миколаївни Кірик, Антоніни Микитівни Вознюк, Галини Іванівни Герасимчук, Надії Іванівни Кірик, Ярини Романівни

Співає „Калина“

Карпишиної, Софії Савіни Лисюк, Надії Садонівни Мосницької, Галини Андріївни Лахутько та Марії Терентіївни Кірик, пісня є тим духовним зарядом, який допомагає жити, творити, приносити радість собі й іншим.

Нещодавно рішенням обласної державної адміністрації по культурі та освіті фольклорному колективу було присвоєно почесне звання «самодіяльний народний».

А почалося все просто, говорить художній керівник Н. М. Кірик. Яюсь на весіллі мої подруги заспівали пісню для зятя, коли він забрав дочку від матері. І полилося з уст:

Ой, зятю та й мій синочку,
Шануй мою та й дитиночку,

Щоб не були та й вікном двері,
Щоб не лягала спати без вечері.

Ось тоді я запропонувала своїм жіночкам, аби заспівати у клубі, на сцені, щоб почули односельчани, і почуло село, і почули в районі, області та в інших селах і містах.

І полинула тужлива, журлива пісня про гірку долю жінки, про вірне кохання дівчини в образі вишеньки - черешеньки, вербиченьки, а найчастіше — каліни-каліноньки.

Калина, продовжує Ніна Миколаївна, це символ дівочого почуття, чекання. В народі говорять: там, де росте калина, в сім'ї мир та злагода. Ось і назвали ми свій колектив «Калина», щоб приносити людям радість, вітху і щастя.

З особливою любов'ю слухачі сприймають обрядові пісні. Адже в них наші звичаї, обряди, які завжди жили з народом протягом багатьох століть:

Ой куриться доріженька,
Куриться,
Ой журиться наш господар,
Журиться.
Треба вола сивенького продати
Та женчикам горілочку набрати.

По-особливому у виконанні «Каліни» звучать купальські пісні, адже історія самого свята сягає ще в дохристиянський період.

Без хвилювання не можна слухати глибоко поетичного змісту пісні рекрутської, стрілецької, чумацької. У них туга за рідним краєм, за коханою дівчиною:

Ой ніхто так не літає,

Як орел у вишині,
Ой ніхто так не страждає,
Як солдат на війні.

Або:
Пішов милий, подивився,
Богу помолився — спи, герою,
Нехай тобі Україна сниться.

В 1988 році колектив записали на обласне радіо, а у вересні минулого року республіканське радіо записало «Калину» на радіопередачу «Золоті ялочки».

Колектив є переможцем районних та обласних свят народної творчості, нагороджений знаком лауреата народної творчості.

І, звичайно, при розповіді про колектив не можемо не сказати добре слово в адресу адміністрації місцевого КСП та сільської Ради в

особі голови КСП Миколи Сахнюка та голови сільської Ради Бориса Якобчука.

Побажаги «Каліни» хотілося б одного: щоб в колектив влилося молоде поповнення, молоде покоління, особливо діти. Адже коли ми перервемо ниточку, яка з'єднує покоління, то втратимо те, що було набуто віками нашими пращурами, втратимо спадковість, а значить, і мову та культуру.

А закінчу свою розповідь знову словами Ніни Миколаївни. Вона говорить: «Як би нам не було важко, зараз ми все-таки повинні відроджувати нашу духовність, пропагувати українську пісню, національний фольклор, рідну мову в ім'я розбудови нашої незалежної держави, нашої України».

Микола БОЦЬ,
громадський кореспондент «Рідного краю».